

(א) לעיל כו' ג' [טו: ד"ה קמ"ל]

הגהות הב"ח
(א) גמ' סיפא לגלוי
ארישא כ"ל וכן בסמוך:
(ב) שם לא זריכה דאע"ג
דלמני קו':

ליגור. דאי מצטלי אינהו ליחיד אהו למימר נמי יחיד מצטל לשנים: ואין נוטלין רשות נמה לי. הא תנא ליה היו שנים אוסרין זה על זה: לא זריכה. משנה יתירה לאשמועינן דאפי' אמרו ליה קמאי קני על מנת להקנות והדר אהו וצטיל לחצריה לא משמרי האי צתרא דמהו דתימא שליחא שזויהו קא משמע לן כיון דלא קנה איהו לאשמועינן לא מלי לאקנויי: אחד שלא עירב כו'.

כגון ג' דיריין צתאר השנים עירבו והשלישי לא עירב מצטל לאחד מן המערביין ומותר דהאי צהדי צהריה עירב אלמא אין צריך לצטל אלמא עירבו נוטלין רשותן לשנים. הדרים עמיהן ועירבו או ליחיד שלישי הדר עמיהן ולא עירב לא הוא ולא הן: אבל אין אחד שעירב. עם אחד נותן רשותו ליחיד שלישי שדר עמיהן ולא עירב דכי צטיל ליה איהו רשותיה אכתי איכא צהריה דאסר עליה: לשנים שלא עירבו. כדלמרינן לעיל [סח:]: שנים אין נוטלין רשות: אהו ומיהו. ועל כרחק דרבה צשיירא שחנתה צצקעה והקיפיה חזר ונטו שם איש אהלו מוקי לה דכי מת אין ליורשיו שם כלום דלי צתאר ממש הא איכא יורשין וכיון דלילו הוה אצוהו קיים הוה אסר אינהו נמי אסרי: פדע. מרישא דהוה ומיהו עסקינן דאי איתיה צריך להאי לצטוליה ליה: סיפא דרישא. מרישא דמתניתא עד אכל כו' חדא צבה היא הלך סיפא דהיא קרי ליה סיפא דרישא: לאחד לא. דצריך לצטל לכל אחד ואחד: אי הכי יתני לאחד שעירב כדמתנא צרישא ואכל דענא דתרי נינהו דאין עירבו צלה שנים: או לאחד שלא עירב. סיפא דהיא היא דהכי תנא לשנים שעירבו או לא' שלא עירב: אחד שלא עירב כו'. השתא מפרש לה לכולה אמאי אלטרין למיתנייהו לכולהו: ולא גריטין כו'. כלומר אי קשיא כיון דמית פשיטא דמצטל ליה להאי דפייש דהא קתני לה סיפא דאפי' שנים מצטלין ליחיד: ושנים שעירבו כו'. פשיטא דהכא ליכא למגור דלמא אחי יחיד לצטולי להו דאי מצטל להו שפיר דמי דהא עירבו וכיון דאורי ציחיד דמלי לצטולי מה לי חד מה לי תרי: כיון דלא עירב ליקנסיה. דמרישא לא נפקא לן דרישא איירי דהאי דלא עירב צטיל להנך דעירבו: סנה דן סיפא לגלוי רישא. דצדקה ומיהו עסקינן רישא דקתני לאחד שעירב דלילו איתיה לצדיך צעי לצטולי ליה כדקתני צדק סיפא: ולאכתי דמתרן דן סיפא מאי לשנים לאחד משנים למה לי דתנייה הא תנא ליה רישא דיחיד מצטל לאחד משנים מה לי חד מצטל מה לי תריין מצטלין:

הדר פרק ששי עירובין

ע.

בעא מיניה אבבי מרבה כו'. לא שמיע ליה צרייתא דלעיל דסוף פ"ב (דף טו): כשהוא מצטל רשותו אין צריך לצטל לכל אחד ומשמע התם דפלוגתא היא דר"א ורבה והוא צרייתא כר"א ואין לומר דלרבנן מיבעיא ליה ופשט ליה דצריך לצטל דאם כן מאי פריך מצרייתא דבסמוך:

הכא במאי עסקינן דהוה ומיהו. פירש רש"י דעל כרחק דרבה צשיירא שחנתה צצקעה והקיפיה חזר ונטו צה איש אהלו מוקי לה דכי מת אין ליורשיו שם כלום דלי צתאר ממש איכא יורשין וכיון דלילו הוה אצוהו קיים הוה אסר אינהו נמי אסרי וצתנס דחק דאין היורש אוסר אלמא אי' הולך לדור שם דלעיל צ"מ שהוליאוהו (דף טו). פסקינן כר"ש דתנן לקמן פרק כ"ד משתמטין (דף פו). ר"ש אומר אפי' הניח את צימו והלך לשנות אלל צמו צאומה העיר אינו אוסר כצדכר הסיח מלבו ומיהו אי צעו לאוקומי כר"מ דלמחר כשהלך לשנות צעיר אחרת אי' נמי ואלח ישראל אוסר וקאמרינן נמי לקמן צפירקין (דף עג): צית התנן וצית הצקר וצית העלים וצית האלורות הרי זה אוסר עליו צריך לאוקומי צשיירא שחנתה צצקעה אי' כגון זה עמנו שעירב הוה יורש: **יורש מהו שיבטל.** צלה עירב האצ מייירי כדפי' צקונטי' דלא עירב הא מני לקמן (עמוד ב') אי' מנני חזר שמת והניח רשותו לאחד מן השוק משתשיכה אינו אוסר ואיירי כגון צצא היורש לדור שם צצבת דלס לא כן לא צעי ציטול דהוי כמו צית התנן וצית הצקר דלא אסר דלמחר רבי יתורה לקמן צפירקין (עג): דלמחר אוסר אלמא מקום דירה ור"ש דפסיק פרק מ' שהוליאוהו (לעיל טו). כוותיה קאמר דלפילו הלך לשנות אלל צמו צאומה העיר אינו אוסר ומיהו אסר היה היורש דר צאומה חזר שמת היה אוסר להס צית אצו כשירש צצבת אע"פ שלא צא לדור שם אפילו עירב עם צצוייו צצצב צצבת אפילו הכי צעי ציטול ולא מהני עירובן לגצי אותה חזר שירש צצבת

לאבבי ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סד"א לגור דלמא אתי לבטולי להו קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמוקצתן עירבו ומוקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסיהו כדי שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאבבי תנא סיפא לגלוי רישא לרבה איירי דתנא רישא תנא נמו סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו לי לא צריכא דבטיל ליה חד מינייהו לחבריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוו ליה שריותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הא תו למה לי (ט) לא צריכא דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות היכא

הני מילי כו'. דכל הני צטולין דלעיל איכא מקמתיהו דעירבו: סודם עירוב. תורת עירוב מן התנוקות הצאים אחרי כן: לאצני סנה דן סיפא. דלא איצטרין דהא פשיטא דאיכא חד דלא צטיל ליה רשותיה אלמא להכי תנייה לאשמועינן דכולה מתניתא צצרייתא לתרבייהו המערביין עסקינן ואפילו הכי קתני רישא דרישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב דאין צריך לצטל רשותיה לכל אחד ואיהו לא אסר אצרייהו: איירי דענא רישא. אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב תנא דן סיפא דאיכא לא ולעולם רישא צדקה ומיהו וסיפא צצציתא: הא סו נמה לי. פשיטא דאסרי אהדדי: הכי גרסינן כיון דבעידנא דבטיל להו הך כו'. ולעיל פרישא לה: קני על מנת להקנות. ממשנה יתירה נפקא לן דאי לאו הכי לא איצטרין למיתנייהו ולעיל [ד"ה לא צריכא] פרישא לה: יורש. שצכח אצו ולא עירב ומת צצבת ולא ציטל רשותו מהו שיבטל היורש: היכא

עין משפט נר מצוה

נח א טושי"ע א"ח ס"י ספ
ספ"ד:
נח ב מ"י פ"ב מהל'
עירובין הלכה ב
טושי"ע שם ספ"ד:
ג ג מ"י שם הלכה ד
טושי"ע שם ספ"ד:

רבינו חננאל

והא מפרשי הכי
(א) בחיצונה, דתניא ואין שנים שעירבו נותנין רשות לשנים שלא עירבו, והדר חד מינייהו ובטיל ליה לחבריה, מהו דתימא ינשתרי ליה, קמ"ל. [דאין שנים שלא עירבו נותנין רשותם לשנים שלא עירבו, ואע"ג דאמרי להו קני על מנת להקנות. בעא מיניה אבבי מרבה חמשה שרירין בחצר אחת ושכח אחד מהם ולא עירב כשהוא מבטל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד אי' לא, א"ל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד. איתיהביה אחו שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב, היכי דמי, אי ליכא אחוריי בהדי מין מערב, דקתני לאחד שעירב, אלא פשיטא דאיכא אחרינא ועירב בהדיא ובתרי הכי מת. ואקשינן אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב, ואי איהו דעירב בהדיא מתני' והשתא ליכא אחרינא בהדיא אמאי לא. אלא פשיטא דאיתיה ואסר עליה, ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה. ודחי (רבא) [רבא] מידי איריא סיפא איתיה רישא ליתיה. תרע דבעינן לכל חד וחד, דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו [מאי לאו] שנים ממש. ש"מ בעינן ביטול רשות לכל אחד ואחד. ודחי אבבי מאי לשנים דקתני אחד (לשנים) [לשנים]. ואקשינן אי הכי יתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב דמשמע דאיכא אחריני בהדיא ואפי' הכי בחד סגי ליה. אלא מדלא קתני הכי אלא קתני לשנים שעירבו, לשנים שעירבו ממש הוא שמעתינן מינה דבעינן ביטול לכל חד וחד. ונדרה אבבי בקושיא. פ"י למה מתניתא פסיקא פסיקא פשוטה היא. בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות.

(פ) ח צרייתא לקמן דף טו.